

Sabir Rüstəmxanlı

Xocalıdan sonra

Xocalıdan sonra özümdən zəhləm gedir,
Qohumumdan, qonşumdan,
“Müstəqillik yolundan”,
“azadlıq vuruşundan”,
Görüşümdən, şerimdən, sözümdən
Zəhləm gedir!

Nə iş başlayıram, hara gedirəm
Üzü bahar olur, üzü qış olur
Dünyanın ən böyük möcüzələri
Məni torpağımdan qoparmış olur,
Bir anlıq əyləncə - şimşək işığı,
Sonra qara zülmət başalanır yenə.

Düşmən süngüsündən ümid diləyən
Bir ana baxışı, gəlin baxışı
Bir qisas baxışı, ölüm baxışı
Mənim daş üzümə tuşlarnır yenə.

Asılıb qalmışam vaxt boşluğunda,
Daha bir sabahım, o keçmişim yox!
Mənim Xocalıdan başqa tarixim,
Mənim Xocalıdan başqa işim yox!

Yazır Malibəyli məktəbliləri
Qırx uşaq əlinin izi kağızda:
“Çınqılda bənövşə açılıb gəlin,
Axı demişdiniz gələrəm yazda”.
Çınqılda bənövşə açılır yenə,
Şuşa dağlarında əriyəcək qar
Hardadı məni də bir adam sayan
Yolumu gözləyən doqquzuncular.

Mənə bu xəcalət ölümdən betər,
Biz o mart günündən hayana qaçaq

Millət dövlətsiz də yaşaya bilər,
Kişisi cırlaşsa öləcək ancaq.

Daha Allaha da inamım qalmaz,
Mənə bu qisməti fələk qıyıbsa.
Bu dərdi heç nəylə ovutmaq olmaz
İntiqam məlhəmi tapılmayıbsa.

Yazıq canı yoxkən hələ sağ olan,
Beş ildi vuruşu ağlamaq olan,
Əli qılıncına yetə bilməyən,
Bu ölə bilməyən, itə bilməyən,
Kürsü qəhrəmanı bizlərə yazıq,
Yazıq “namus” deyən o gəlinlərə,
Yazıq nifrət saçan gözlərə yazıq!

Xocalıdan sonra
Qısılib səsim...
Səsim o dağlara ilişib qalır.
Xocalı ləkəsi daşıyan millət,
Vuruşdan savayı nə işin qalır?!

Rüstəmxanlı S. Xocalıdan sonra : şeir // Seçilmiş əsərləri. – Bakı : Şərq-Qərb, 2004. – S. 208-210.